JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PAOLO MENGOZZI
31 päivänä toukokuuta 2017 [1]

Yhdistetyt asiat C-673/15 P–C-676/15 P

The Tea Board
vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO)

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Asetus (EY) N:o 207/2009 – 8 artiklan 1 kohdan b alakohta – Väite, jonka on tehnyt EU-yhteisömerkkien haltija – 66 artiklan 2 kohta – Maantieteellisestä merkinnästä muodostuvat yhteisömerkit – Merkitys – Ristiriita tavallista tavaramerkkiä koskevan hakemuksen kanssa – Sekaannusvaara – Käsite – Tuotteiden tai palvelujen samankaltaisuus – Arviointiperusteet – 8 artiklan 5 kohta – Sana- ja kuviomerkki, joka sisältää sanaosan ”darjeeling” – Maantieteellisestä merkinnästä ”Darjeeling” muodostuva aikaisempi yhteisömerkki”

1. The Tea Board vaatii valituksillaan unionin tuomioistuinta kumoamaan osittain unionin yleisen tuomioistuimen 2.10.2015 antaman tuomion The Tea Board v. SMHV – Delta Lingerie (Darjeeling) (T-624/13, EU:T:2015:743), 2.10.2015 antaman tuomion The Tea Board v. SMHV – Delta Lingerie (Darjeeling collection de lingerie) (T-625/13, ei julkaistu, EU:T:2015:742), 2.10.2015 antaman tuomion The Tea Board v. SMHV – Delta Lingerie (DARJEELING collection de lingerie) (T-626/13, ei julkaistu, EU:T.2015:741) ja 2.10.2015 antaman tuomion The Tea Board v. SMHV – Delta Lingerie (Darjeeling) (T-627/13, ei julkaistu, EU:T:2015:740) (jäljempänä yhteisesti valituksenalaiset tuomiot), joilla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi osittain The Tea Boardin nostamat kumoamiskanteet sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) toisen valituslautakunnan 11.9.2013 ja 17.9.2013 antamista päätöksistä (R 1387/2012-2, R 1501/2012-2, R 1502/2012-2 ja R 1504/2012-2, jäljempänä riidanalaiset päätökset), jotka koskevat The Tea Boardin ja Delta Lingerien välisiä väitemenettelyjä. Delta Lingerie on myös tehnyt kyseisistä tuomioista neljä liitännäisvalitusta.

I. Asiaa koskevat oikeussäännöt

2. Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 [2] 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan tavaramerkkejä, joita ei rekisteröidä, ovat muun muassa ”tavaramerkit, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia”.

1 Alkuperäiskieli: ranska.

2 EUVL 2009, L 78, s. 1.

3. Saman asetuksen 66 artiklassa, jonka otsikko on ”[Euroopan unionin] [yhteisö]merkit”, säädetään seuraavaa:

”1. [Euroopan unionin yhteisömerkkinä] – – voi olla [EU-]tavaramerkki, joka on tällä tavalla nimetty hakemusta jätettäessä ja joka voi erottaa haltijana olevan yhteenliittymän jäsenten tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista. [EU-yhteisömerkkiä] koskevan hakemuksen voivat jättää valmistajien, tuottajien, palvelujen tarjoajien tai kauppiaiden yhteenliittymät, joilla niihin sovellettavan lainsäädännön mukaan on kelpoisuus omissa nimissään hankkia kaikenlaisia oikeuksia ja tehdä kaikenlaisia sitoumuksia, olla osapuolena sopimuksissa tai muissa oikeustoimissa ja esiintyä kantajana tai vastaajana oikeudenkäynneissä, samoin kuin julkisoikeudelliset oikeushenkilöt.

2. Poiketen siitä, mitä 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetään, 1 kohdassa tarkoitettuna [EU-yhteisömerkkinä] voi olla merkki tai merkintä, jota voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää. [Yhteisömerkki] ei oikeuta haltijaa kieltämään kolmansia käyttämästä näitä merkkejä tai merkintöjä kaupassa, jos tämä käyttö on hyvän liiketavan mukaista; erityisesti, tällaista tavaramerkkiä ei voida käyttää kolmansia vastaan, jos näillä on oikeus käyttää maantieteellistä nimitystä.

3. Tämän asetuksen säännöksiä sovelletaan [EU-yhteisömerkkeihin], jollei 67–74 artiklassa toisin säädetä.”

II. Asian tausta ja riidanalaiset päätökset

4. Asian tausta, sellaisena kuin se käy ilmi valituksenalaisista tuomioista, voidaan tiivistää seuraavasti.

5. Delta Lingerie esitti 22.10.2010 yhteisön tavaramerkkien rekisteröintiä koskevia hakemuksia SMHV:lle asetuksen N:o 207/2009 nojalla.

6. Hakemukset koskivat seuraavien tavaramerkkien rekisteröintiä:

– seuraava kuviomerkki, joka sisältää valkoisin kirjaimin kirjoitetun sanaosan ”darjeeling”, joka on sijoitettu vaaleanvihreän suorakaiteen sisään:

– seuraava kuviomerkki, joka sisältää valkoisin kirjaimin kirjoitetun sanaosan ”darjeeling collection de lingerie”, joka on sijoitettu vaaleanvihreän suorakaiteen sisään:

– seuraava kuviomerkki, joka sisältää mustin kirjaimin kirjoitetun sanaosan ”darjeeling collection de lingerie” valkoisella pohjalla:

– seuraava kuviomerkki, joka sisältää mustin kirjaimin kirjoitetun sanaosan ”darjeeling” valkoisella pohjalla:

7. Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 25, 35 ja 38.[3]

8. Tavaramerkkihakemukset julkaistiin 7.1.2011 ilmestyneessä Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 4/2011.

3 Kyseiset tavarat ja palvelut vastaavat seuraavaa kuvausta. Luokan 25 osalta: ”Naisten alusasut ja alusvaatteet päivä- ja yökäyttöön, erityisesti housuliivit, bodyt, korsetit, kokoliivit, rintaliivit, pikkuhousut, alushousut, tangat, hihanpäällyset, lahkeelliset alushousut, bokserit, sukkanauhaliivit, sukkanauhat, hihanpidikkeet, yöpaidat, trikoot, pitkät sukat, uima-asut; vaatteet, neulotut vaatteet, alusvaatteet, hihattomat aluspaidat, T-paidat, korsetit, bodyt, yöasut, puuhkat, haalarit, bodyt, neulepuserot, kerrastot, pyjamat, miesten yöpaidat, housut, sisähousut, saalit, aamutakit, kylpytakit, uimapuvut, uimahousut, alusmekot, huivit”; luokan 35 osalta: ”Seuraavien vähittäismyyntipalvelut: naisten alusvaatteet, hajuvedet, toilettivedet ja kosmeettiset tuotteet, kodin- ja kylpyhuonetekstiilit; vähittäismyyntipisteiden ja vähittäismyyntiin keskittyvien ostoskeskusten perustamiseen ja hoitamiseen sekä mainontaan liittyvät yritysneuvontapalvelut; myynninedistämispalvelut (muiden lukuun), mainonta, liikkeenjohto, yrityshallinto, online-mainonta tietoverkossa, mainosmateriaalin (esitteiden, lehtisten, ilmaislehtien, näytteiden) jakelu, sanomalehtien tilauspalvelut muiden lukuun; liiketaloudellinen tiedotus tai neuvonta; tapahtumien ja näyttelyiden järjestäminen kaupallisessa tai mainostarkoituksessa, mainontaan liittyvä tekninen johto, mainostilan vuokraus, radio- ja televisiomainonta, sponsorointi”; luokan 38 osalta: ”Tietoliikenne, sanomien ja kuvien tietokoneavusteinen siirto, interaktiiviset telelähetyslaitteet tuotteiden esittelyyn, viestintä tietokonepäätteiden avulla, viestintä (siirto) avoimessa tai suljetussa maailmanlaajuisessa tietoverkossa”.

9. The Tea Board, joka on Intian teelain nro 29/1953 nojalla perustettu elin, jolle on myönnetty toimivalta hallinnoida teen tuotantoa, teki 7.4.2011 asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla väitteen haettujen tavaramerkkien rekisteröintiä vastaan edellä 7 kohdassa tarkoitettujen tavaroiden ja palveluiden osalta.

10. Väite perustui seuraaviin aikaisempiin tavaramerkkeihin:

– aikaisempi EU-yhteisömerkiksi rekisteröity sanamerkki DARJEELING, jota koskeva hakemus esitettiin 7.3.2005 ja joka rekisteröitiin 31.3.2006 numerolla 4325718.

– seuraava aikaisempi EU-yhteisömerkiksi rekisteröity kuviomerkki, jota koskeva hakemus esitettiin 10.11.2009 ja joka rekisteröitiin 23.4.2010 numerolla 8674327:

11. Molemmat EU-yhteisömerkiksi rekisteröidyt tavaramerkit koskevat luokkaan 30 kuuluvia tavaroita ja vastaavat kuvausta ”Tee”.

12. Väitteen tueksi esitettiin asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitetut perusteet.

13. Valituksenalaisista tuomioista ilmenee, että The Tea Board esitti valituslautakunnassa seikkoja, jotka todistivat, että sanaosa ”darjeeling” eli vastakkain oleville merkeille yhteinen sanaosa on teen suojattu maantieteellinen merkintä, joka on rekisteröity nimityksen kirjaamisesta suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin (Darjeeling (SMM)) 20.10.2011 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 1050/2011[4] 12.11.2007 vastaanotetun hakemuksen perusteella. Tämä täytäntöönpanoasetus on annettu maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 20.3.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 510/2006[5] perusteella, joka on tämän jälkeen korvattu maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden laatujärjestelmistä 21.11.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1151/2012.[6]

14. Väiteosasto hylkäsi väitteet 31.5., 11.6. ja 10.7.2012 antamillaan neljällä päätöksellä. The Tea Board valitti 27.7. ja 10.8.2012 näistä päätöksistä SMHV:ssä.

15. Riidanalaisilla päätöksillä SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi valitukset ja pysytti väiteosaston päätökset. Valituslautakunta katsoi erityisesti, että kun otetaan huomioon kyseisten merkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen erilaisuus, asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa ei ollut. Se hylkäsi myös väitteen kyseisen asetuksen 8 artiklan 5 kohdan rikkomisesta sillä perusteella, että The Tea Boardin esittämät todisteet eivät riittäneet osoittamaan, että kyseisen artiklan soveltamisedellytykset täyttyivät.

III. Valituksenalaiset tuomiot

16. The Tea Board nosti unionin yleisessä tuomioistuimessa neljä kannetta, joissa se vaati neljän riidanalaisen päätöksen kumoamista.

4 EUVL 2011, L 276, s. 5.

5 EUVL 2006, L 93, s. 12.

6 EUVL 2012, L 343, s. 1.

17. The Tea Board vetosi kanteidensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäisessä kanneperusteessaan se väitti, että valituslautakunta oli katsonut virheellisesti, ettei asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa ollut, arvioituaan, että vastakkain olevien merkkien kattamat tavarat ja palvelut olivat täysin erilaiset. The Tea Board arvosteli tämän kanneperusteen yhteydessä erityisesti sitä, ettei valituslautakunta ottanut huomioon asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuille yhteisömerkeille myönnetyn suojan laajuutta – näiden yhteisömerkkien keskeinen tehtävä on sen mukaan taata, että niillä varustetut tavarat tai palvelut ovat peräisin yritykseltä, joka sijaitsee kyseisen tavaramerkin osoittamalla maantieteellisellä alkuperäalueella – ja että valituslautakunta toteutti nyt käsiteltävässä asiassa samantyyppisen arvioinnin kuin se, jonka se olisi toteuttanut arvioidakseen kahden yksilöllisen tavaramerkin välisen sekaannusvaaran olemassaoloa. Toisessa kanneperusteessaan, joka koskee mainitun asetuksen 8 artiklan 5 kohdan rikkomista, The Tea Board väitti valituslautakunnan katsoneen virheellisesti, että kyseisen säännöksen soveltamisedellytykset eivät nyt käsiteltävässä asiassa täyttyneet.

18. Ensimmäisen kanneperusteen unionin yleinen tuomioistuin katsoi perusteettomaksi. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi pääasiassa, että koska mistään asetuksen N:o 207/2009 EU-yhteisömerkkejä koskevaan lukuun kuuluvasta säännöksestä ei voida päätellä, että EU-yhteisömerkkien, myös niiden, jotka muodostuvat merkinnästä, jolla voidaan kuvata kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää, keskeinen tehtävä olisi eri kuin yksilöllisten EU-tavaramerkkien tehtävä, on katsottava, että tämä tehtävä on – samoin kuin yksilöllisten EU-tavaramerkkien osalta – tavaroiden tai palvelujen erottaminen toisistaan sen tietyn yksikön perusteella, josta ne ovat peräisin, eikä sen perusteella, että ne ovat peräisin tietyltä maantieteelliseltä alueelta. Hylätessään The Tea Boardin esittämät vastakkaiset väitteet unionin yleinen tuomioistuin totesi, että kun väitemenettelyssä vastakkain olevat merkit ovat yhtäältä yhteisömerkkejä ja toisaalta yksilöllisiä tavaramerkkejä, kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen vertailu on toteutettava samojen arviointiperusteiden nojalla kuin ne, joita sovelletaan arvioitaessa kahden yksilöllisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen samankaltaisuutta tai samanlaisuutta. Näiden arviointiperusteiden mukaisesti unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että oli syytä vahvistaa valituslautakunnan päätelmä, jonka mukaan tavaramerkkihakemuksen kattamien tavaroiden ja palvelujen ja aikaisempien tavaramerkkien kattaman tavaran välillä ei ole mitään yhteyttä, sillä pelkästään se mahdollisuus, että kohdeyleisö voisi katsoa, että näillä tavaroilla ja palveluilla on sama maantieteellinen alkuperä, ei riitä osoittamaan niiden samankaltaisuutta tai samanlaisuutta sovellettaessa asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että silloinkin, kun kyse on yhteisömerkkien ja yksilöllisten tavaramerkkien välisen sekaannusvaaran olemassaolon arvioinnista, vastakkain olevien merkkien samankaltaisuus ei voi korvata sitä, etteivät näiden merkkien kattamat tavarat tai palvelut ole samankaltaisia.

19. Toisen kanneperusteen osalta unionin yleinen tuomioistuin totesi ensinnäkin, että osapuolten kesken oli riidatonta se, että vastakkain olevat merkit ovat lausuntatavaltaan samanlaiset ja ulkonäöltään hyvin samankaltaiset. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valituslautakunta ei ollut todennut lopullisesti, että aikaisemmat tavaramerkit olisivat olleet laajalti tunnettuja tai että vastakkain olevien merkkien välillä olisi kohdeyleisön mielessä yhteys, vaan oli perustanut analyysinsä kahteen hypoteettiseen olettamaan, joista ensimmäisen mukaan oli todistettu, että aikaisempien merkkien tunnettuus oli tasoltaan poikkeuksellisen korkea, ja toisen mukaan oli mahdollista, että kohdeyleisö liittäisi vastakkain olevat merkit mielessään yhteen. Mitä tulee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuihin vaaroihin, unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valituslautakunta oli katsonut perustellusti, ettei ollut olemassa vaaraa aikaisempien tavaramerkkien erottamiskyvylle aiheutuvasta haitasta, ja sulkenut pois vaaran siitä, että hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien käyttäminen voisi aiheuttaa haittaa aikaisempien tavaramerkkien maineelle. Sitä vastoin, kun on kyse vaarasta, että hakemusten kohteina olevilla tavaramerkeillä käytetään epäoikeutetusti hyväksi aikaisempien tavaramerkkien erottamiskykyä tai mainetta, unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että kun otetaan huomioon, että riidanalaiset päätökset perustuvat hypoteettiseen olettamaan aikaisempien tavaramerkkien poikkeuksellisen laajasta tunnettuudesta, vastakkain oleville merkeille yhteisen sanaosan ”darjeeling” esiin tuomat positiiviset ominaisuudet voisivat siirtyä

tiettyihin hakemuksen kohteena olevien tavaramerkkien kattamiin tavaroihin ja palveluihin, ja näin ollen ne voisivat vahvistaa näiden houkuttelevuutta. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin totesi, että riidanalaiset päätökset oli kumottava osittain siltä osin kuin valituslautakunta oli hylännyt asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamisen sulkemalla pois hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien epäoikeutetusta käyttämisestä saadun hyödyn vaaran kaikkien hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien luokkaan 25 kuuluvien tavaroiden ja luokkaan 35 kuuluvien vähittäismyyntipalvelujen osalta.

IV. Valitukset

A. Menettely

20. The Tea Board haki neljällä 14.12.2015 päivätyllä valituksellaan muutosta valituksenalaisiin tuomioihin. Asiat yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 12.2.2016 antamalla määräyksellä kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

21. Delta Lingerie, joka oli ollut väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa, teki 11.4.2016 päivätyllä erillisellä asiakirjalla liitännäisvalituksen valituksenalaisista tuomioista. The Tea Board, Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) ja Delta Lingerie esittivät suulliset lausumat 25.1.2017 pidetyssä istunnossa.

B. Asianosaisten vaatimukset päävalituksissa

22. The Tea Board vaatii kussakin asiassa, että unionin tuomioistuin kumoaa osittain valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien ja luokkaan 35 kuuluvien muiden palvelujen kuin ”naisten alusvaatteiden, hajuvesien, toilettivesien ja kosmeettisten tuotteiden, kodin- ja kylpyhuonetekstiilien vähittäismyyntipalvelut” sekä luokkaan 38 kuuluvien palvelujen osalta, palauttaa asian tarvittaessa unionin yleiseen tuomioistuimeen sekä velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23. EUIPO ja Delta Lingerie vaativat kussakin asiassa, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa The Tea Boardin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

C. Asianosaisten vaatimukset liitännäisvalituksissa

24. Delta Lingerie vaatii kussakin asiassa, että unionin tuomioistuin kumoaa osittain valituksenalaiset tuomiot siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaiset päätökset hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien ja luokkaan 25 kuuluvien tavaroiden sekä hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien ja luokkaan 35 kuuluvien ”naisten alusvaatteiden, hajuvesien, toilettivesien ja kosmeettisten tuotteiden, kodin- ja kylpyhuonetekstiilien vähittäismyyntipalvelujen” osalta, palauttaa asian tarvittaessa unionin yleiseen tuomioistuimeen sekä velvoittaa The Tea Boardin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25. EUIPO ja The Tea Board vaativat kussakin asiassa, että unionin tuomioistuin hylkää liitännäisvalituksen ja velvoittaa Delta Lingerien korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

V. Asian tarkastelu

A. Päävalitukset

26. The Tea Board esittää kunkin valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista ja toinen saman asetuksen 8 artiklan 5 kohdan rikkomista.

1. Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

27. Kunkin The Tea Boardin tekemän valituksen ensimmäinen valitusperuste jakautuu kolmeen osaan. Ensimmäinen osa koskee asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisömerkkien keskeisen tehtävän virheellistä määrittämistä. Toinen osa koskee virhettä niissä arviointiperusteissa, joita on sovellettava tavaroiden ja palvelujen samankaltaisuuden arviointiin tällaisen yhteisömerkin ja tavallisen yksilöllisen tavaramerkkihakemuksen kattaman merkin välisessä ristiriitatilanteessa. Kolmannessa osassa The Tea Board väittää, että unionin yleinen tuomioistuin määritti virheellisesti sekaannusvaaran luonteen tällaisessa ristiriitatilanteessa.

28. Tarkastelen aluksi ensimmäistä kolmesta edellä luetellusta osasta, sitten loogisessa järjestyksessä seuraavaa eli kolmatta osaa, joka koskee sekaannusvaaran luonnetta, ja lopuksi toista osaa.

a) Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa: asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisömerkkien keskeisen tehtävän virheellinen määrittäminen

29. Ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa The Tea Board väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja/tai että se otti nyt käsiteltävän asian tosiseikat vääristyneellä tavalla huomioon todetessaan, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisömerkin keskeinen tehtävä, joka on sen kattamien tavaroiden maantieteellisen alkuperän osoittaminen, ei eroa kyseisen asetuksen 66 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun yhteisömerkin keskeisestä tehtävästä ja että näin ollen yhteisömerkkien tehtävänä on kummassakin tapauksessa kaupallisen alkuperän osoittaminen.

30. The Tea Board esittää tämän osan tueksi neljä perustelua.

31. Ensinnäkin se tukeutuu toteamukseen, jonka mukaan asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohta muodostaa poikkeuksen saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetystä ehdottomasta hylkäysperusteesta, mutta ei selitä, millä tavoin tällainen toteamus voi tukea sen näkemystä, jonka mukaan ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettujen yhteisömerkkien keskeinen tehtävä eroaa muiden yhteisömerkkien keskeisestä tehtävästä.

32. Tämän ensimmäisen perusteen ylimalkaisuudesta huolimatta asetuksen N:o 207/2009 kahden edellä mainitun säännöksen välistä suhdetta on syytä tarkastella perusteellisemmin, jotta voitaisiin paremmin kartoittaa kyseisen asetuksen 66 artiklan 2 kohdassa säädetyn poikkeuksen tarkoitusta.

33. Tältä osin muistutan, että – kuten unionin tuomioistuin on täsmentänyt – jokainen asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdassa mainittu rekisteröintieste on itsenäinen verrattuna muihin rekisteröintiesteisiin [7] ja niiden jokaisen tarkastelussa huomioon otettava yleinen etu voi – tai sen jopa täytyy – kuvastaa erilaisia huomioon otettavia seikkoja sen mukaan, mikä näistä rekisteröintiesteistä on kyseessä. [8]

34. Ensimmäisen direktiivin 89/104/ETY [9] 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan – jonka sisältö oli nyt käsiteltävän asian kannalta sama kuin asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan sisältö – tulkinnasta lausuessaan unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että kyseisellä säännöksellä ”pyritään siihen yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, että merkkejä tai ilmauksia, joilla kuvaillaan sentyyppisten tavaroiden tai palveluiden ominaisuuksia, joita varten rekisteröintiä haetaan, on jokaisen saatava vapaasti käyttää, mukaan lukien käyttö yhteismerkissä taikka yhdistelmä- tai kuviomerkissä”, ja estetään se, että ”ainoastaan yksi yritys saisi käyttää tällaisia merkkejä tai ilmauksia sen vuoksi, että ne on rekisteröity tavaramerkiksi”. [10] Lisäksi 4.5.1999 annetussa tuomiossa Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 26 kohta) täsmennettiin, että siltä osin kuin on erityisesti kyse merkeistä tai ilmauksista, joita voidaan käyttää sen tyyppisten tavaroiden maantieteellisen alkuperän ilmaisemiseen, joita varten tavaramerkki halutaan rekisteröidä, eli erityisesti maantieteellisistä nimistä, ”yleisen edun mukaista on, että näitä ei voida rekisteröidä tavaramerkiksi, koska näillä merkeillä tai ilmauksilla voidaan kuvailla kyseisen tyyppisten tavaroiden laatua ja muita ominaisuuksia ja koska tämän lisäksi näillä voidaan vaikuttaa eri tavoin kuluttajien valintoihin esimerkiksi niin, että kuluttajat yhdistävät tavarat miellyttäväksi kokemaansa maantieteelliseen paikkaan”.

35. Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaan kirjatun ehdottoman hylkäysperusteen tarkoitus on siis olennaisesti ”monopolien vastainen” etenkin silloin, kun se koskee ilmauksia, joita voidaan käyttää niiden kattamien tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän osoittamiseen ja joiden kohdeyleisö mieltää osoittavan tällaista alkuperää. [11]

36. Tällaisesta tarkoituksesta on mahdollista päätellä, että tätä säännöstä ja siinä ilmaistua ehdotonta hylkäysperustetta koskevaan poikkeukseen, joka on kirjattu asetuksen
N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohtaan, on syynä sen kattamien tavaramerkkien luonne yhteisömerkkinä, joka sulkee pois sen, että ainoastaan yksi yritys voisi monopolisoida niiden merkkien ja ilmausten käytön, joista nämä tavaramerkit muodostuvat, tavalla, joka olisi vastoin tällaisten merkkien ja ilmausten käyttövapauteen liittyvää yleistä etua. [12]

7 Ks. mm. tuomio 21.10.2004, SMHV v. Erpo Möbelwerk (C-64/02 P, EU:C:2004:645, 39 kohta).

8 Ks. mm. tuomio 29.4.2004, Henkel v. SMHV (C-456/01 P ja C-457/01 P, EU:C:2004:258, 45 ja 46 kohta).

9 Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annettu ensimmäinen neuvoston direktiivi (EYVL 1989, L 40, s. 1).

10 Ks. tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 25 kohta); tuomio 8.4.2003, Linde ym. (C-53/01–C-55/01, EU:C:2003:206, 73 kohta), ja tuomio 15.3.2012, Strigl ja Securvita (C-90/11 ja C-91/11, EU:C:2012:147, 31 kohta). Siltä osin kuin on kyse asetusta N:o 207/2009 edeltäneen yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 7 artiklan 1 kohdan c alakohdasta, ks. tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV (C-51/10 P, EU:C:2011:139, 37 kohta).

11 Tämä tarkoitus poikkeaa asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn hylkäysperusteen tarkoituksesta, joka on sellaisten merkkien sulkeminen rekisteröinnin ulkopuolelle, joilta puuttuu erottamiskyky ja jotka eivät siis voi täyttää tavaramerkin keskeistä tehtävää sen kattaman tavaran tai palvelun kaupallisen alkuperän osoittajana; tämän ehdottoman hylkäysperusteen taustalla oleva yleinen etu on – unionin tuomioistuimen ilmausta käyttääkseni – sopusoinnussa mainitun tavaramerkin keskeisen tehtävän kanssa. Ks. tältä osin tuomio 16.9.2004, SAT.1 v. SMHV (C-329/02 P, EU:C:2004:532, 27 kohta), ja tuomio 15.9.2005, BioID v. SMHV (C-37/03 P, EU:C:2005:547, 60 kohta). Tästä poiketen ks. tuomio 20.9.2001, Procter & Gamble v. SMHV (C-383/99 P, EU:C:2001:461, 37 kohta), joka on tämän näkökohdan osalta jäänyt yksittäistapaukseksi.

12 Näin on todettu myös 4.5.1999 annetussa tuomiossa Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 27 kohta), jossa korostetaan, että osoituksena siitä, että ensimmäisen direktiivin 89/104 3 artiklan 1 kohdan c alakohdalla pyrittiin yleisen edun turvaamiseen, oli ”se, että direktiivin 15 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat säätää 3 artiklan 1 kohdan c alakohdasta poiketen, että merkit tai ilmaukset, joita voidaan käyttää tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän ilmaisemiseen, voivat olla yhteismerkkejä”. Ks. myös tuomio 20.7.2016, Internet Consulting v. EUIPO – Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (SUEDTIROL) (T-11/15, EU:T:2016:422, 55 kohta).

37. Toisin kuin The Tea Board väittää, sen enempää tästä olemassaolon syystä kuin yleisemmin asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdan ja saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan välisestä suhteestakaan ei voida johtaa mitään perustelua, joka tukisi näkemystä, jonka mukaan maantieteellisestä merkinnästä muodostuvien yhteisömerkkien keskeinen tehtävä eroaa muiden yhteisömerkkien keskeisestä tehtävästä.

38. Toiseksi The Tea Board väittää, että maantieteellistä merkintää suojaavan yhteisömerkin keskeinen tehtävä on taata sen kattamien tavaroiden ja/tai palvelujen maantieteellinen alkuperä eikä niiden kaupallista alkuperää. Tällaisella yhteisömerkillä voidaan sen mukaan ainoastaan taata yhteisömerkillä myytävien tai tarjottavien tavaroiden tai palvelujen ”yhteinen alkuperä” eli se, että tavarat tai palvelut tulevat yritykseltä, joka sijaitsee kyseisellä maantieteellisellä alueella, osoittamatta kuitenkaan, mistä nimenomaisesta yrityksestä ne ovat peräisin.

39. Minusta vaikuttaa siltä, että tämä perustelu nojautuu ainakin osittain sekaannukseen yksilöllisellä tavaramerkillä olevan erottamistehtävän ja yhteisömerkillä olevan erottamistehtävän välillä. Erottamistehtävä ilmenee eri tavoin näissä kahdessa tapauksessa. Yksilöllisen tavaramerkin on voitava erottaa tietyn yrityksen tavarat tai palvelut, kun taas yhteisömerkin tarkoituksena on erottaa haltijana olevan yhteenliittymän jäseniltä tulevat tavarat tai palvelut. Toisin sanoen yhteisömerkin avulla ei koskaan voida yksilöidä yksittäisen yrityksen tavaroita tai palveluja, vaan se erottaa ne yhteisen alkuperän perusteella. Tämä käy sitä paitsi selvästi ilmi jo asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 1 kohdan sanamuodosta.

40. The Tea Board väittää silti, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdan mukainen yhteisömerkki ei luonteensa vuoksi voi täyttää edes tällaista erottamistehtävää. Kantansa tueksi se viittaa yhtäältä mainitun asetuksen 67 artiklan 2 kohtaan, jossa säädetään, että maantieteellisestä merkinnästä muodostuvan yhteisömerkin käyttömääräyksissä, jotka on esitetty kyseisen artiklan 1 kohdan mukaisesti,[13] on hyväksyttävä merkin haltijana olevan yhteenliittymän jäseneksi jokainen henkilö, jonka tavaroiden tai palvelujen maantieteellinen alkuperä on kyseisellä alueella, ja toisaalta 29.3.2011 annetun tuomion Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189) 147 kohtaan.

41. Myönnän, etten ymmärrä, millä tavoin asetuksen N:o 207/2009 67 artiklan 2 kohta todistaisi väitteen, jonka mukaan maantieteellisistä merkinnöistä muodostuvat yhteisömerkit eivät voisi erottaa merkin haltijana olevan yhteenliittymän jäseniltä tulevia tavaroita ja palveluja niistä tavaroista ja palveluista, joilla ei ole sama yhteinen alkuperä. Kyseisen säännöksen tarkoituksena on todellisuudessa varmistaa, että jokainen yritys, jolla olisi oikeus käyttää kyseistä maantieteellistä merkintää yhteisömerkin kattamissa tavaroissa tai palveluissa, voisi saada oikeuden kyseisen yhteisömerkin käyttöön liittymällä jäseneksi sen haltijana olevaan yhteenliittymään, ja siis välttää mainitun ilmauksen monopolisointi (sen tavaramerkkitehtävässä) suljetun yritysryhmän käyttöön.

42. Mitä tulee The Tea Boardin viittaukseen 29.3.2011 annetun tuomion Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189) 147 kohtaan, totean, että unionin tuomioistuin lausui mainitussa kohdassa (kansallisten ja kansainvälisten säännösten nojalla) suojatun maantieteellisen merkinnän keskeisestä tehtävästä eikä maantieteellisestä merkinnästä muodostuvan yhteisömerkin keskeisestä tehtävästä. Kuten tuonnempana tässä ratkaisuehdotuksessa huomataan, näiden kahden merkin tehtävät ja niiden antaman suojan laajuus ovat kuitenkin erilaiset. Tämä käy sitä paitsi ilmi samasta 29.3.2011 annetusta tuomiosta Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189), jossa unionin tuomioistuin täsmensi, että merkkiä, johon vedotaan asetuksen

13 Asetuksen N:o 207/2009 67 artiklan 1 kohdassa säädetään, että yhteisömerkin hakijan on esitettävä yhteisömerkin käyttömääräykset, joissa ilmoitetaan ”henkilöt, joilla on lupa käyttää merkkiä, yhteenliittymään liittymisen edellytykset sekä, siltä osin kuin ne ovat olemassa, merkin käyttöä koskevat edellytykset, mukaan lukien seuraamukset”.

N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan perusteella EU-tavaramerkin rekisteröinnin vastustamiseksi väitteellä, on välttämättä käytettävä ”tavaramerkkinä” ja sen on siis viitattava kyseessä olevien tavaroiden kaupalliseen alkuperään ja että kyseisen merkin käyttö maantieteellisenä merkintänä eli kyseisten tavaroiden maantieteellisen alkuperän takaavana merkkinä ei ollut sallittua.[14]

43. Yleisemmällä tasolla The Tea Boardin näkemys on ristiriidassa sekä asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 1 kohdan sanamuodon ja sen ja saman artiklan 2 kohdan välisen yhteyden että koko Euroopan unionin tavaramerkkijärjestelmän kanssa.

44. Yhtäältä EU-yhteisömerkkinä voi olla asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 1 kohdan mukaan vain merkki, joka ”voi erottaa haltijana olevan yhteenliittymän jäsenten tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista”. Kyseisen artiklan 2 kohdassa puolestaan säädetään, että merkki tai merkintä, jota voidaan kaupassa käyttää tarkoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää, voi saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdasta poiketen tulla ”1 kohdassa tarkoitetuksi” yhteisömerkiksi. Asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut yhteisömerkit ovat siis vain yksi kyseisen artiklan 1 kohdassa määriteltyjen EU-yhteisömerkkien luokka. The Tea Boardin väitteen hyväksyminen merkitsisi sen suhteen loukkaamista, jonka unionin lainsäätäjä on tarkoittanut luoda kahdessa edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettujen merkkien välille.

45. Toisaalta asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 3 kohdan mukaisesti kyseisen asetuksen säännöksiä sovelletaan EU-yhteisömerkkeihin, jollei toisin säädetä.[15] Asetuksen N:o 207/2009 4 artiklan mukaan merkki voi kuitenkin olla EU-tavaramerkkinä vain sillä edellytyksellä, että sillä ”voidaan erottaa yrityksen tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista”. Tämän erottamistehtävän on katsottava viittaavan tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen kaupalliseen alkuperään. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näet tavaramerkin keskeinen tehtävä on ”taata kuluttajalle tai loppukäyttäjälle se, että tietyllä tavaramerkillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen alkuperä on sama, antamalla kuluttajalle tai loppukäyttäjälle tilaisuus erottaa ilman sekaannuksen mahdollisuutta kyseinen tavara tai palvelu muualta peräisin olevista tavaroista ja palveluista”.[16] Missään asetuksen N:o 207/2009 yhteisömerkkiä koskevista säännöksistä ei kyseenalaisteta tätä alkuperätehtävää, joka unionin tuomioistuimen mukaan on tavaramerkin antaman suojan tarkoituksena.[17] Asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 1 kohdassa päinvastoin vahvistetaan, että yhteisömerkit täyttävät saman tehtävän, täsmentämällä, että kyseisten merkkien osalta tehtävänä on mahdollistaa yhteisömerkin kattamien tavaroiden tai palvelujen johtaminen takaisin yhteisömerkin haltijana olevaan yhteenliittymään.

46. Yhteisömerkeillä voi toki olla muitakin tehtäviä. Vaikka niitä ei pidäkään sekoittaa tarkastusmerkkeihin,[18] ne voivat todistaa kattamiensa tavaroiden tai palvelujen erityisestä ominaispiirteestä tai laadusta.[19] Asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut yhteisömerkit erityisesti antavat kuluttajalle tiedon kattamiensa tavaroiden ja palvelujen maantieteellisestä alkuperästä, ja niillä voi olla alueeseen tai tiettyyn paikalliseen tuotantoperinteeseen liittyvien ominaisuuksien kuvailutehtävä tai ne voivat yleisemmin välittää siihen maantieteelliseen alueeseen liitettyjä positiivisia ominaisuuksia, johon ne viittaavat.[20] Tästä huolimatta yhteisömerkkien

14 Ks. tuomion 29.3.2011, Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189) 147–150 kohta.

15 Asetuksella 2015/2424 muotoiltiin uudelleen asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 3 kohta 1.10.2017 alkaen sen sisältöä muuttamatta.

16 Ks. tuomio 29.9.1998, Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, 28 kohta).

17 Ks. mm. tuomio 29.9.1998, Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, 27 kohta).

18 Asetuksella 2015/2424 lisättiin asetukseen N:o 207/2009 74 a–74 k artikla, jotka tulevat voimaan 1.10.2017 ja joilla säännellään Euroopan unionin tarkastusmerkkejä. Näiden merkkien avulla tarkastuslaitos tai -organisaatio voi antaa tarkastusjärjestelmän jäsenille mahdollisuuden käyttää merkkiä tarkastusvaatimusten mukaisissa tavaroissa tai palveluissa. Mainitussa 74 a artiklassa täsmennetään, että tarkastus ei voi koskea kyseisten tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää.

19 Tältä osin asetuksen N:o 207/2009 67 artiklassa säädetään, että silloin, kun tavaramerkin käytölle on asetettu edellytyksiä, jotka voivat koskea esimerkiksi tiettyjen laatuvaatimusten noudattamista tai tietyn tuotantomenetelmän käyttöä, ne on ilmaistava tavaramerkin käyttömääräyksissä. Lisäksi yhteisömerkin haltijan on asetuksen N:o 207/2009 73 artiklan mukaan oikeuksiensa menettämisen uhalla toteutettava sopivia toimenpiteitä käyttömääräyksissä määrättyjen käyttöedellytysten vastaisen merkin käytön estämiseksi.

20 Ks. vastaavasti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 26 kohta).

keskeinen tehtävä, olipa kyse sitten asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitetuista yhteisömerkeistä, on kaikkien kyseisellä asetuksella säänneltyjen tavaramerkkien tavoin [21] haltijansa tavaroiden ja palvelujen erottaminen niistä tavaroista ja palveluista, joilla on eri alkuperä. Kuten olen yhteisömerkkien osalta jo korostanut, tämä erottamistehtävä toteutuu yksilöimällä tavaramerkin haltijana oleva yhteenliittymä ja tiedottamalla kuluttajalle tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen yhteisestä, kyseisen yhteenliittymän jäsenet kattavasta alkuperästä.

47. Kolmanneksi ja viimeiseksi The Tea Board väittää, että asetusta N:o 207/2009 on tulkittava asetuksen N:o 1151/2012 ja teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökohdista tehdyn sopimuksen [22] valossa. Näissä kahdessa toimessa tunnustetaan The Tea Boardin mukaan, että maantieteellisten merkintöjen tehtävänä on yksilöidä tavara tietyltä alueelta peräisin olevaksi silloin, kun – kuten Darjeeling-yhteisömerkin tapauksessa – kyseisen tavaran laatu, maine tai muu ominaispiirre voidaan johtaa olennaisesti tästä maantieteellisestä alkuperästä, ja annetaan näille merkinnöille korkea suojan taso. [23]

48. Aluksi on muistettava, että vuonna 2011 ”Darjeeling”-nimitys rekisteröitiin suojattuna maantieteellisenä merkintänä asetuksen N:o 510/2006 mukaisesti. Kyseisen nimityksen rekisteröintihakemus jätettiin Euroopan komissiolle 12.11.2007 eli ennen kuin Delta Lingerie jätti tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksensa.

49. Ajankohtana, jolloin The Tea Board esitti väitteensä, asetusta (EU) 2015/2424, [24] jolla asetuksen N:o 207/2009 8 artiklaan lisättiin uusi 4 a kohta, jossa sallitaan väitteen esittäminen sellaisen maantieteellistä merkintää koskevan rekisteröintihakemuksen perusteella, joka tehtiin ennen tavaramerkkihakemusta unionin oikeuden tai kansallisen oikeuden nojalla ja jota seurasi rekisteröinti, ei ollut vielä hyväksytty. [25]

50. Lisäksi on niin, että vaikka asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan k alakohdan mukaisesti SMHV olikin velvollinen noudattamaan asetuksen N:o 510/2006 14 artiklan 1 kohdassa [26] säädettyä tavaramerkkien rekisteröintikieltoa, kyseinen kielto koski vain sellaisia rekisteröintihakemuksia, jotka sisälsivät samaan luokkaan kuuluvan tavaran kuin se, jota maantieteellinen merkintä koski.

51. Tästä seuraa, että nyt käsiteltävässä asiassa The Tea Boardilla ei ollut mahdollisuutta vedota SMHV:ssä ”Darjeeling”-nimityksen rekisteröintiin suojattuna maantieteellisenä merkintänä Delta Lingerien jättämien tavaramerkkihakemusten rekisteröintiä vastaan, vaikka kyseisen nimityksen rekisteröintihakemus oli jätetty ennen tavaramerkkihakemuksia.

52. Tämän täsmennyksen esitettyäni katson, että edellä 47 kohdassa toistettu The Tea Boardin perustelu ei sekään voi menestyä.

21 Asetuksella 2015/2424 lisätyssä asetuksen N:o 207/2009 74 a artiklassa esitetään kuitenkin tarkastusmerkkien tehtävä toisin. Kyseisen säännöksen mukaan näiden merkkien on voitava ”erottaa merkin haltijan varmentamat tavarat tai palvelut materiaalin, tavaroiden valmistustavan tai palvelujen tarjontatavan, laadun, tarkkuuden tai muiden ominaisuuksien osalta, maantieteellistä alkuperää lukuun ottamatta, tavaroista ja palveluista, joita ei ole varmennettu tällä tavalla”. Kyseisten merkkien erottamistehtävä ei siis koske tavaroiden tai palvelujen kaupallista alkuperää vaan niiden varmentamista.

22 Maailman kauppajärjestön perustamisesta tehdyn Marrakechin sopimuksen liitteessä 1 C oleva sopimus, joka Euroopan yhteisön nimissä hyväksyttiin Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa (1986–1994) laadittujen sopimusten tekemisestä Euroopan yhteisön puolesta yhteisön toimivaltaan kuuluvissa asioissa 22.12.1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/800/EY (EYVL 1994, L 336, s. 1) (jäljempänä TRIPS-sopimus).

23 The Tea Board viittaa etenkin asetuksen N:o 1151/2012 13 artiklan a–d alakohtaan ja TRIPS-sopimuksen 22 artiklaan. Näissä säännöksissä ja tässä määräyksessä ulotetaan suojattujen maantieteellisten merkintöjen suoja kattamaan niiden väärinkäyttö, jäljittely ja mielleyhtymät sekä tavaroissa että palveluissa.

24 Asetuksen N:o 207/2009 muuttamisesta 16.12.2015 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EUVL 2015, L 341, s. 21).

25 Muutos tuli voimaan 23.3.2016. Väitteiden esittämisajankohtana ”Darjeeling”-nimeä ei sitä paitsi ollut vielä rekisteröity maantieteelliseksi merkinnäksi.

26 Kyseisessä säännöksessä, joka sisällöltään vastaa pääasiallisesti asetuksen N:o 1151/2012 nykyisen 14 artiklan 1 kohtaa, säädetään, että jos maantieteellinen merkintä on rekisteröity kyseisen asetuksen mukaisesti, käytöltään kyseisen asetuksen 13 artiklan 1 kohdan vastaisen ja samantyyppistä tuotetta koskevan tavaramerkin rekisteröintihakemus on hylättävä, jos tavaramerkin rekisteröintihakemus on tehty sen päivän jälkeen, jona maantieteellistä merkintää koskeva rekisteröintihakemus toimitettiin komissiolle.

53. Suojattuja maantieteellisiä merkintöjä ja maantieteellisestä merkinnästä muodostuvia yhteisömerkkejä säätelevillä järjestelmillä on kyllä tiettyjä yhteisiä osia, kuten esimerkiksi rekisteröintivelvoite ja säännöt, joissa määritellään merkin yksityiskohtaiset käyttötavat, mutta muilta osin ne ovat hyvin erilaiset. Tärkeimpiin eroihin kuuluvat suojatun merkin tyyppi,[27] tuotteet, jotka merkit voivat kattaa,[28] tiukat tuotteen ja alueen välistä yhteyttä koskevat vaatimukset, jotka ovat maantieteellisten merkintöjen rekisteröinnin edellytyksenä,[29] ja säännöt, jotka koskevat yleisnimen luonteen saamista, rekisteröinnin uusimista ja merkin menettämistä siksi, ettei sitä ole tosiasiallisesti käytetty – näistä säädetään vain tavaramerkkien osalta – sekä suojan laajuutta, joka on suojattujen maantieteellisten merkintöjen osalta huomattavasti suurempi. Maantieteellisistä merkinnöistä muodostuvat yhteisömerkit ja suojatut maantieteelliset merkinnät ovat erilaisia merkkejä, joilla on eri tarkoitukset ja joita koskevat eri säännöt.

54. The Tea Board ei siten voi tukeutua maantieteellisiä merkintöjä koskevaan säännöstöön esittäessään perusteluja näkemykselleen, jonka mukaan asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisömerkkien keskeinen tehtävä eroaa saman artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisömerkkien keskeisestä tehtävästä ja on rinnastettavissa suojattujen maantieteellisten merkintöjen keskeiseen tehtävään.

55. Mitä tulee The Tea Boardin viittaukseen 16.11.2004 annettuun tuomioon Anheuser-Busch (C-245/02, EU:C:2004:717, 42 ja 55 kohta) ja 14.6.2007 annettuun tuomioon Häupl (C-246/05, EU:C:2007:340, 48 kohta), on syytä todeta, että kummassakin tuomiossa on tulkittu Euroopan unionin tavaramerkkioikeuden käsitteitä TRIPS-sopimuksen vastaavien käsitteiden valossa. Nyt käsiteltävässä asiassa The Tea Board sitä vastoin väittää, että asetuksen N:o 207/2009 säännöksiä tulkitaan muita merkkejä kuin tavaramerkkejä koskevien TRIPS-sopimuksen säännösten pohjalta.

56. Kaikkien edellä esitettyjen näkökohtien perusteella olen sitä mieltä, että The Tea Boardin ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

b) Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa: sekaannusvaaran luonteen virheellinen arviointi maantieteellisestä merkinnästä muodostuvan aikaisemman yhteisömerkin ja yksilöllistä tavaramerkkiä koskevan hakemuksen kohteena olevan merkin välisessä ristiriitatilanteessa

57. The Tea Boardin mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja/tai otti käsiteltävänä olevan asian tosiseikat huomioon virheellisellä tavalla, kun se valituksenalaisissa tuomioissa totesi, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisömerkin kyseessä ollessa sen kattamien tavaroiden tai palvelujen todellista tai mahdollista alkuperää ei voida ottaa huomioon asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun sekaannusvaaran kokonaisarvioinnissa ja ettei ole merkitystä sillä, voiko kohdeyleisö uskoa, että kyseiset tavarat tai niiden valmistuksessa käytetyt raaka-aineet tai kyseisten tavaramerkkien kattamat palvelut voivat olla peräisin samalta maantieteelliseltä alueelta.

27 Asetuksen N:o 1151/2012 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti maantieteellisiksi merkinnöiksi voidaan rekisteröidä vain nimet (eikä mitä tahansa merkkiä, joka voidaan esittää graafisesti).

28 Maantieteellisten nimitysten suojasta säädetään ainoastaan maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden osalta asetuksessa N:o 1151/2012, viinien osalta maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 922/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 kumoamisesta 17.12.2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1308/2013 (EUVL 2013, L 347, s. 671) ja tislattujen alkoholijuomien osalta tislattujen alkoholijuomien määritelmistä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1576/89 kumoamisesta 15.1.2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 110/2008 (EUVL 2008, L 39, s. 16).

29 Asetuksen N:o 1151/2012 5 artiklan mukaan maataloustuotteita ja elintarvikkeita koskevilla maantieteellisillä merkinnöillä yksilöidään tuote, joka on peräisin tietyltä alueelta taikka tietystä paikasta tai maasta, jonka tietty laatu, maine tai muu ominaispiirre juontuu pääosin sen maantieteellisestä alkuperästä ja jonka tuotantovaiheista ainakin yksi tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella. Samoja vaatimuksia ei sovelleta asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin yhteisömerkkeihin.

58. Tältä osin muistutan, että unionin tuomioistuin tulkitsee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaran käsitettä tavaramerkille annetun erottamistehtävän mukaisesti. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällainen sekaannusvaara on siten olemassa, jos yleisö voi erehtyä kyseisten tavaroiden tai palvelujen alkuperästä. [30]

59. Tähän käsitteeseen ei siis sisälly se vaara, että kuluttajat joutuisivat harhaanjohdetuiksi muiden näkökohtien kuin kyseisten tavaroiden tai palvelujen kaupallisen alkuperän, kuten niiden maantieteellisen alkuperän, osalta. Tässä yhteydessä 29.9.1998 annetussa tuomiossa Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, 29 kohta) on täsmennetty, että sekaannusvaaran poissulkemiseksi ei ollut riittävää ”näyttää toteen pelkästään sitä, ettei yleisö voi erehtyä kyseisten tavaroiden tai palvelujen tuotantopaikasta”. [31]

60. The Tea Board vaatii väitteessään itse asiassa unionin tuomioistuinta tulkitsemaan uudelleen sekaannusvaaran käsitettä yksilöllisen tavaramerkin ja asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisömerkin välisessä ristiriitatilanteessa sen eri tehtävän valossa, joka yhteisömerkeille on sen mukaan annettu ja joka on niiden kattamien tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän ilmoittaminen. Koska kyseisessä säännöksessä tarkoitetut yhteisömerkit kuitenkin täyttävät saman erottamistehtävän kuin saman artiklan 1 kohdassa tarkoitetut yhteisömerkit, tällaista uudelleentulkintaa ei missään tapauksessa voida perustella.

61. Lisäksi huomautan, että koska SMHV ei esittänyt ehdottomia esteitä hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien rekisteröinnille, sen on välttämättä täytynyt katsoa, että sanaa ”Darjeeling”, eli ainoaa elementtiä, josta nämä tavaramerkit muodostuvat, ei voitu katsoa ilmaisuksi, jota voitaisiin elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä. [32] Unionin yleinen tuomioistuin totesi itsekin valituksenalaisten tuomioiden 111 kohdassa, että The Tea Board ei ollut esittänyt yhtään todistetta, jolla voitaisiin osoittaa, että kyseinen maantieteellinen nimi olisi asianomaisessa kohderyhmässä yhdistetty hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin kattamiin tavaroihin tai palveluihin tai että asianomaiset yritykset saattaisivat käyttää kyseistä nimeä niiden maantieteellisen alkuperän ilmaisemiseen.

62. Tästä seuraa, että vaikka oletettaisiinkin, että The Tea Boardin suosittelema sekaannusvaaran tulkinta pitäisi hyväksyä, hakemuksen kohteena olevat tavaramerkit eivät missään tapauksessa ole omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan niiden kattamien tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän suhteen, koska kyseisten tavaroiden ja palvelujen kuluttaja ei miellä hakemuksen kohteena olevissa tavaramerkeissä käytettyä sanaa ”darjeeling” maantieteelliseksi merkinnäksi.

63. Tässä tilanteessa The Tea Board vaatii todellisuudessa, että sille myönnettäisiin yhteisömerkkinsä perusteella oikeus vastustaa asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin rekisteröintiä, vaikka mitään sekaannusvaaraa ei ole, mikä olisi vastoin kyseisen säännöksen selvää sanamuotoa.

64. Edellä esitetyistä syistä olen sitä mieltä, että ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa on syytä hylätä perusteettomana.

30 Ensimmäisen direktiivin 89/104 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan osalta ks. tuomio 29.9.1998, Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, 26 kohta).

31 Siitä, että kyseisen tuotteen kaupalliseen alkuperään liittymättömät seikat eivät ole merkityksellisiä sekaannusvaaran olemassaolon arvioinnin kannalta, ks. tuomio 5.4.2006, Madaus v. SMHV – Optima Healthcare (ECHINAID) (T-202/04, EU:T:2006:106, 31 kohta).

32 Lisäksi on niin, että jos SMHV olisi katsonut, että sanaa ”Darjeeling” oli hakemusten kohteena olevissa tavaramerkeissä käytetty yksilöimään kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää, kyseisten tavaramerkkien rekisteröintihakemukset olisi pitänyt hylätä harhaanjohtavina asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan g alakohdan mukaisesti.

c) Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa: virhe niissä arviointiperusteissa, joita on sovellettava tavaroiden ja palvelujen samankaltaisuuden arviointiin maantieteellisestä merkinnästä muodostuvan yhteisömerkin ja yksilöllistä tavaramerkkiä koskevan hakemuksen kohteena olevan merkin välisessä ristiriitatilanteessa

65. Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa koskee oikeudellista virhettä ja/tai käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen ottamista vääristyneellä tavalla huomioon, joihin unionin yleinen tuomioistuin väitetysti syyllistyi todetessaan, että asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisömerkin kyseessä ollessa asianomaisten tavaroiden tai palvelujen todellista tai mahdollista alkuperää ei voida ottaa huomioon vertailtaessa kyseisiä tavaroita ja palveluja mainitun asetuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla ja että kyseinen vertailu on päinvastoin tehtävä niiden samojen arvosteluperusteiden mukaan, joita sovelletaan arvioitaessa yksilöllisten tavaramerkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen samankaltaisuutta tai samanlaisuutta. Nyt käsiteltävässä asiassa aikaisempien tavaramerkkien kattaman tavaran ja hakemusten kohteena olevien tavaramerkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen samankaltaisuuden arvioimiseksi olisi pohdittava, voiko kyseisillä tavaroilla ja palveluilla olla sama maantieteellinen alkuperä vai ei. The Tea Boardin mukaan tähän kysymykseen on vastattava myöntävästi.

66. On syytä muistaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki kyseisten tavaroiden tai palvelujen väliseen suhteeseen liittyvät merkitykselliset tekijät. Näihin tekijöihin kuuluvat erityisesti tavaroiden ja palvelujen luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, ovatko ne keskenään kilpailevia tai toisiaan täydentäviä,[33] ja niiden jakelukanavat.[34]

67. On huomattava myös, että vaikka oikeuskäytännössä näytetäänkin vaadittavan, että kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioinnissa käytettäisiin tiukasti kaupallisia arviointiperusteita, tällainen arviointi on osa laajempaa edellä tarkoitetun sekaannusvaaran olemassaolon arviointia. Tästä seuraa, että tiettyjen ennalta määritettyjen tekijöiden soveltamisen lisäksi on otettava kussakin tapauksessa huomioon mahdollisuus, että kuluttaja voi konkreettisesti ajatella, että kyseisillä tavaroilla tai palveluilla on sama kaupallinen alkuperä.

68. Näin ollen on mahdollista, että tietyissä tapauksissa pelkkä kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen läheisyyskin riittää synnyttämään kohdeyleisössä käsityksen, että tavarat on valmistettu yhden ja saman yrityksen tai keskenään sidoksissa olevien yritysten valvonnassa, jos ne on varustettu samalla tai samankaltaisella merkillä.

69. Etenkään edellä esitetyn perusteella en sulje pois sitä, että kun asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukainen väite perustuu yhteisömerkkiin (olipa kyseessä sitten kyseisen asetuksen 66 artiklan 1 kohdan tai 2 kohdan mukainen yhteisömerkki), kyseisten tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioinnissa – joka on toteutettava samojen arviointiperusteiden mukaan kuin ne, joita sovelletaan kahden yksilöllisen tavaramerkin välisessä ristiriitatilanteessa – voidaan ottaa huomioon kyseisten tavaramerkkien erityisluonne siltä osin kuin tällainen tekijä voi vaikuttaa käsitykseen, joka kuluttajalla on kyseisten tavaroiden tai palvelujen välisestä suhteesta.

70. Tällaisessakin tapauksessa tämän suhteen arvioinnin tarkoituksena on kuitenkin viime kädessä määrittää, onko vastakkain olevien merkkien välillä olemassa sekaannusvaara asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla, ja kuten edellä on todettu, tämä vaara koskee kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen kaupallista alkuperää.

33 Ensimmäisen direktiivin 89/104 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan osalta ks. tuomio 29.9.1998, Canon (C-39/97, EU:C:1998:442, 23 kohta).

34 Ks. mm. tuomio 11.7.2007, El Corte Inglés v. SMHV – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños) (T-443/05, EU:T:2007:219, 37 kohta).

71. Hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien palvelujen mahdollista maantieteellistä alkuperää koskeva arviointiperuste ei silti selvästikään tarjoa viitteitä vaarasta, että kohdeyleisö voisi saada käsityksen, että kyseiset palvelut ovat peräisin aikaisempien yhteisömerkkien haltijana olevan yhteenliittymän joltakin jäseneltä, varsinkaan nyt käsiteltävän asian olosuhteissa, joissa ”darjeeling”-sanaa ei käytetä hakemuksen kohteina olevissa tavaramerkeissä maantieteellisenä merkintänä.

72. Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen sekin hylättävä perusteettomana.

d) Päävalituksen ensimmäistä valitusperustetta koskeva ratkaisuehdotus

73. Kaiken edellä esitetyn perusteella The Tea Board ei mielestäni ole todistanut, että valituksenalaisiin tuomioihin liittyisi tarkasteltujen profiilien osalta oikeudellisia virheitä. Niiden väitteiden osalta, jotka koskevat tosiseikkojen ottamista vääristyneellä tavalla huomioon, on riittävää todeta, että niiden tueksi ei ole esitetty lainkaan näyttöä.

74. Päävalituksen ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

2. Päävalituksen toinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan rikkomista

75. The Tea Boardin mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja otti tosiseikat vääristyneellä tavalla huomioon, kun se totesi valituksenalaisissa tuomioissa, että sanaosan ”darjeeling” esiin tuomat positiiviset ominaisuudet eivät voi siirtyä osaan hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamista luokkaan 35 kuuluvista palveluista eivätkä mihinkään luokkaan 38 kuuluvaan palveluun ja että näin ollen kyseisten tavaramerkkien käyttö ei olisi antanut Delta Lingerielle näiden palvelujen osalta kaupallista etua. Unionin yleinen tuomioistuin jätti väitetysti tämän toteamuksen myös perustelematta.

76. Tältä osin on riittävää todeta, että The Tea Board ei mitenkään selitä, miten mainittuun toteamukseen liittyisi oikeudellinen virhe, eikä esitä näyttöä tueksi väitteelleen, joka koskee tosiseikkojen ottamista vääristyneellä tavalla huomioon. Molemmat väitteet on näin ollen hylättävä.

77. Väitetyn perustelujen puuttumisen osalta huomautan, että unionin yleinen tuomioistuin on kussakin valituksenalaisessa tuomiossa täsmentänyt, että asiakirja-aineistosta ei käynyt ilmi syytä siihen, että hakemuksen kohteena olevien tavaramerkkien käyttö olisi antanut Delta Lingerielle kaupallisen edun muiden luokkaan 35 kuuluvien palvelujen kuin naisten alusvaatteiden vähittäismyyntipalvelujen osalta ja luokkaan 38 kuuluvien palvelujen osalta, ja että The Tea Board ei ollut esittänyt yhtään todistetta, jolla voitaisiin osoittaa tällainen etu. Viittaamalla sellaisten todisteiden puutteeseen, joilla voitaisiin osoittaa sanaosaan ”darjeeling” liittyvien positiivisten ominaisuuksien siirtyminen kyseessä oleviin palveluihin, unionin yleinen tuomioistuin perusteli riittävästi toteamuksen, jonka mukaan tällaista siirtymistä ei voitu käsiteltävänä olevassa asiassa osoittaa.

78. Päävalituksen toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

3. Päävalitusta koskevat päätelmät

79. Koska molemmat päävalituksen tueksi esitetyt valitusperusteet on edellä esitetyistä syistä osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomina, päävalitusta ei mielestäni voida hyväksyä. Näin ollen ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää sen kokonaisuudessaan.

B. Liitännäisvalitukset

80. Delta Lingerie esittää kunkin liitännäisvalituksensa tueksi kaksi valitusperustetta. Ensimmäinen niistä koskee oikeudellista virhettä, jonka unionin yleinen tuomioistuin väitetysti teki ottamalla vääristyneellä tavalla huomioon yhtäältä tavaramerkkien ja toisaalta suojattujen maantieteellisten merkintöjen tehtävät. Toinen valitusperuste koskee perustelujen ristiriitaisuutta sekä oikeudellista virhettä asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamisessa.

1. Liitännäisvalitusten ensimmäinen valitusperuste, joka koskee tavaramerkkien ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen tehtävien ottamista vääristyneellä tavalla huomioon

81. Delta Lingerien mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se tukeutumalla hypoteettiseen olettamaan, jonka mukaan aikaisempien tavaramerkkien laaja tunnettuus oli osoitettu, ja perustamalla tämän olettaman siihen virheelliseen toteamukseen, että ”Darjeeling”-nimen laaja tunnettuus teen suojattuna maantieteellisenä merkintänä saattoi siirtyä samalle merkille, joka oli suojattu samat tavarat kattavana yhteisömerkkinä, otti näiden kahden merkkityypin tehtävät vääristyneellä tavalla huomioon.

82. Tämä valitusperuste perustuu mielestäni virheelliseen tulkintaan valituksenalaisista tuomioista.

83. On huomattava, että valituksenalaisten tuomioiden 79 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin toi esille, että siltä osin kuin on kyse siitä, olivatko aikaisemmat tavaramerkit laajalti tunnettuja asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä vai eivät, riidanalaisten päätösten muotoilu oli ”vähintäänkin moniselitteinen” ja että kyseisten päätösten sen luvun, jossa analysoitiin mainittua kysymystä, ”ainoasta yksiselitteisestä virkkeestä” kävi ilmi, että valituslautakunta ei ollut todennut lopullisesti, että aikaisemmat tavaramerkit olivat laajalti tunnettuja. Valituksenalaisten tuomioiden 80 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valituslautakunta oli silti jatkanut analyysiään asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamiseksi, ja katsoi, että analyysi oli välttämättä perustunut hypoteesiin siitä, että tällainen laaja tunnettuus oli osoitettu.

84. Yhtäältä on niin, että toisin kuin Delta Lingerie väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei itse esittänyt tällaista hypoteesia vaan tyytyi toteamaan, että valituslautakunta oli sen esittänyt. Toisaalta mainittu hypoteesi koski aikaisempien tavaramerkkien laajan tunnettuuden todistamista eikä todisteita, joilla tämä tunnettuus olisi voitu osoittaa, kuten Delta Lingerie näyttää väittävän.

85. Näin toimiessaan unionin yleinen tuomioistuin ei itse ottanut kantaa kysymykseen siitä, oliko aikaisempien tavaramerkkien todistettu olleen laajalti tunnettuja, eikä myöskään lausunut sen enempää nimenomaisesti kuin epäsuorastikaan siitä kysymyksestä, voiko tällaisen todistamisen osalta ”Darjeeling”-nimen laaja tunnettuus teen suojattuna maantieteellisenä merkintänä siirtyä samalle merkille, joka oli suojattu samat tavarat kattavana yhteisömerkkinä.

86. Tätä toteamusta ei voida riitauttaa väittämällä, että hypoteettinen olettama, jonka mukaan aikaisempien tavaramerkkien laaja tunnettuus oli osoitettu, olisi voitu esittää ainoastaan ottaen huomioon tällainen tunnettuuden siirtyminen. Yhtäältä näet riidanalaisista päätöksistä ei etenkään niiden monitulkintaisen sanamuodon vuoksi ilmene selvästi, että tällaisen siirtymismahdollisuuden huomiotta jättäminen oli ainoa väiteosaston toteuttaman, aikaisempien tavaramerkkien laajan tunnettuuden arviointia koskevan analyysin piirre, jota valituslautakunta arvosteli. Toisaalta valituslautakunta ei itse ottanut selvästi saati lopullisesti kantaa tällaiseen mahdollisuuteen eikä myöskään lisäkysymykseen siitä, että vaikka laajan tunnettuuden siirtyminen olisi hyväksyttykin, olisiko se käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa riittänyt osoittamaan aikaisempien tavaramerkkien tai ainakin yhden niistä laajan tunnettuuden asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

87. Sitä vastoin toteamus, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ratkaissut kysymystä siitä, voiko suojatun maantieteellisen nimityksen laaja tunnettuus siirtyä asetuksen N:o 207/2009 66 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulle yhteisömerkille kyseisen asetuksen 8 artiklan 5 kohdan soveltamiseksi, saa vahvistusta valituksenalaisten tuomioiden 147 kohdasta, jossa unionin yleinen tuomioistuin todettuaan ensin kussakin asiassa, että riidanalainen päätös olisi kumottava osittain, täsmensi, että oli ensisijaisesti valituslautakunnan asiana tehdä lopullinen päätelmä aikaisempien tavaramerkkien tunnettuudesta ja mahdollisesti sen tasosta.

88. Edellä esitetystä ilmenee, että kunkin liitännäisvalituksen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä siltä osin kuin siinä tukeudutaan virheelliseen tulkintaan valituksenalaisista tuomioista ja sen kohteena on oikeudellinen kysymys, jota unionin yleinen tuomioistuin ei ratkaissut.

2. Liitännäisvalitusten toinen valitusperuste, joka koskee perustelujen ristiriitaisuutta sekä oikeudellista virhettä asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamisessa

89. Toisen valitusperusteensa yhteydessä Delta Lingerie väittää ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin olisi lausunut ristiriitaisesti ja jättänyt täyttämättä perusteluvelvoitteensa, kun se valituksenalaisten tuomioiden 141 kohdassa totesi, että mikään ei estänyt sitä, että Darjeelingin alueeseen liittyvien arvojen ja positiivisten ominaisuuksien siirtyminen hakemusten kohteena oleviin tavaramerkkeihin voisi houkutella yleisöä, jolle hakemusten kohteina olevat tavaramerkit oli osoitettu, kun taas kyseisten tuomioiden 107, 111 ja 120 kohdassa se totesi, että hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen ja mainitun alueen välillä ei ollut yhteyttä, ja myös, että kyseiset tavarat ja palvelut ja aikaisempien tavaramerkkien kattama tavara olivat täysin erilaisia.

90. Mielestäni tätä väitettä ei voida hyväksyä. Valituksenalaisten tuomioiden 107, 111 ja 120 kohdassa, joihin Delta Lingerie viittaa, näet analysoidaan sitä, onko olemassa vakava vaara aikaisempien tavaramerkkien erottamiskyvylle aiheutuvasta haitasta, kun taas kyseisten tuomioiden 141 kohta koskee sen vaaran olemassaolon tutkimista, että hakemusten kohteena olevien tavaramerkkien käyttämisellä ilman perusteltua syytä voitaisiin käyttää epäoikeutetusti hyväksi aikaisempien tavaramerkkien erottamiskykyä tai mainetta. Näiden kahden vaaran olemassaolon arviointi vaatii kuitenkin eri seikkojen huomioon ottamista. Arvioitaessa aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn loukkausta on otettava huomioon niiden tavaroiden tai palvelujen, joita varten kyseinen tavaramerkki on rekisteröity, keskivertokuluttajan taloudellinen käyttäytyminen, kun taas vapaamatkustamisen vaaran olemassaoloa arvioitaessa analyysi toteutetaan hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin kattamien tavaroiden tai palvelujen keskivertokuluttajan näkökulmasta.

91. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis lausunut ristiriitaisesti todetessaan yhtäältä, että aikaisempien yhteisömerkkien kattaman tavaran kuluttaja ei uskoisi, että Delta Lingerien jättämien tavaramerkkihakemusten kohteena olevat tavarat ja palvelut ovat peräisin Darjeelingin alueelta, ja toisaalta, että mainittuun alueeseen liittyvät arvot ja positiiviset ominaisuudet houkuttelisivat kyseisten tavaroiden ja palvelujen kuluttajaa.

92. Tätä toteamusta ei kyseenalaista se Delta Lingerien korostama seikka, että aikaisempien yhteisömerkkien kattaman tavaran kuluttajakunta ja hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen kuluttajakunta ovat jossain määrin päällekkäiset. Unionin yleinen tuomioistuin näet analysoi näiden kuluttajien käsityksiä ja käyttäytymistä eri näkökulmista (yhtäältä taipumus ajatella, että kyseessä olevilla tavaroilla tai palveluilla on tietty maantieteellinen alkuperä, ja kyky tunnistaa se ja toisaalta alttius tulla maantieteellisen merkinnän mielikuvia herättävän voiman houkuttelemaksi) ja eri ostotapahtumien yhteydessä.

93. Toiseksi Delta Lingerie väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamisessa, kun se valituksenalaisissa tuomioissa päätteli, että kyseisen säännöksen mukainen vaara hakemusten kohteina olevien tavaramerkkien hyväksikäytöstä käyttämällä niitä ilman perusteltua syytä oli olemassa, vaikka se oli sitä ennen todennut, että valituslautakunta ei ollut toteuttanut erityistä analyysiä ristiriidassa olevien merkkien välisen mielleyhtymän olemassaolosta kohdeyleisön mielessä.

94. Tältä osin on riittävää todeta, että unionin yleinen tuomioistuin jatkoi riidanalaisten päätösten laillisuuden tutkimista asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan näkökulmasta vasta todettuaan, että valituslautakunnan analyysi perustui hypoteettiseen olettamaan tällaisen yhteyden olemassaolosta, ja päätteli tutkimuksensa lopuksi, että kyseistä säännöstä oli rikottu. Päinvastoin kuin Delta Lingerie väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei tällöin soveltanut virheellisesti asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 5 kohdan soveltamisedellytyksiä.

3. Liitännäisvalituksia koskevat päätelmät

95. Koska liitännäisvalitusten tueksi esitettyjen valitusperusteiden tarkastelun perusteella ei ole voitu todeta yhtään niistä virheistä, joihin Delta Lingerie on vedonnut valituksenalaisia tuomioita vastaan, mainitut liitännäisvalitukset on mielestäni hylättävä kokonaisuudessaan.

VI. Ratkaisuehdotus

96. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää sekä päävalitukset että liitännäisvalitukset ja velvoittaa The Tea Boardin korvaamaan päävalituksiin liittyvät oikeudenkäyntikulut ja Delta Lingerien korvaamaan liitännäisvalituksiin liittyvät oikeudenkäyntikulut.